

dała«, bylo způsobem přesným a všechnu pochybnost vylučujícím zjištěno, že vyskytlo se nové obvinění, totiž nadávky spadající alespoň pod skutkovou podstatu § 496 tr. zák., byť znění jednotlivých nadávek uvedeno nebylo, a mělo tudíž ihned již z moci úřední ve smyslu § 265 tr. ř. býti postupováno. Nestalo-li se tak, nemůže nezachovávání zákonného předpisu na úkor obžalované dodatečnou novou žalobou býti napraveno.

Čís. 37.

Předražování dle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. může se dopustiti i ten, kdo prodává jen jako zmocněnec neb prostředník osoby třetí.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1919, Kr I 74/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného, který byl rozsudkem krajského soudu v Táboře uznán vinným přečinem dle § 20 č. 2. lit. a cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku zmatečnost z důvodu § 281 č. 4 tr. ř. Obžalovanému byla prý odňata možnost náležitého hájení tím, že byl zamítnut návrh obhájcův, podaný při hlavním přelíčení, aby byla slyšena manželka obžalovaného o tom, že obžalovaný dal brambory a oves, které později prodal H. N-ovi a J. V-ovi, k dispozici svému synu za cigarety a prášek. Zmateční stížnost dovozuje, že, kdyby se nabídnutým důkazem zjistilo, že dotyčné plodiny nebyly vlastnictvím obžalovaného, nýbrž jeho syna, by tím bylo také prokázáno, že obžalovaný neurčoval při prodeji jich cenu samovolně, nýbrž jen jako prostředník osoby třetí, že tudíž neměl na přemršťování cen účastenství a viny. Zodpovědnost by stíhala pak pouze vlastníka těchto věcí. Avšak nabídnutý důkaz byl zamítnut právem, poněvadž okolnost, jednal-li obžalovaný jako prostředník osoby třetí, či prodával-li ve vlastním jméně, jest pro otázku viny v přítomném případě zcela nerozhodna. Obžalovaný doznal sám a doznává ještě ve zmateční stížnosti, že požadoval za 1 q bramborů a 50 kg ovsa 80 K, pokud se týče 50 K, ceny, jichž přemrštěnost zmateční stížnost vůbec nepopírá. Dle zákonných ustanovení o předražování dopouští se tohoto trestního činu každý, kdo požaduje za předměty potřeby ceny zřejmě přemrštěné, ať již prodává věci vlastním či cizím jménem, na vlastní či cizí účet. Ovšem může se státi spoluvinnou na předražování také osoba třetí, vlastník věci, věděla-li o požadování ceny zřejmě přemrštěné a schvalovala-li je, nebo ručí-li, jako obchodník, za své zřízence. V žádném případě by se však obžalovaný nemohl státi beztrestným z důvodu, že prodával jako zmocněnec nebo prostředník jménem synovým. V zamítnutí zmíněného průvodního návrhu nelze proto spatřovati porušení práva obhajoby obžalovaného, důvod zmatečnosti dle § 281 č. 4 tr. ř. není opodstatněn. Bylo proto zamítnouti zmateční stížnost jako neodůvodněnou ihned v neveřejném sezení.